

γί(θ). Διαπιάσθ' τοῦ κούρῃ οἱ δουαυτοὶ ἔχουσι
 ναὶ καὶ μὴ τὴν ἀμαρ, δουλος ἐναυτοῦ ἀμαρ π' ἐ
 ἴων δαίμον, καὶ οὐδε μίαν ἐξουσίαν ἔχει
 ἄς αὐτόν. λέγει αὐτῷ ὁ ἅγιος. εὐθεὶς φανερὸν
 ὅπου δεμίαν ἐξουσίαν ἔχει ἄς αὐτόν, ὅθ' ὅσε
 ἔμπερ σφαστάς αὐτ'. λέγει ὁ ἅγιος. ἀκουσθὲν μ
 δουλετοῦ θυνήφων. ὅθ' ἡμῶν, φροσκαυτε
 ζουσι ἔκαμε τὸν ἀνόν, καὶ ἀφῆσε αὐτόν γὰ
 πορδέ) ἄς τὴν ἐργάταν οἱ δουλοῦ ἀρέση. ἐ
 ἔδωκεν αὐτοῦ ἐκ τῆν ἐργάταν, ὁμοίως ἐπλατῆ.
 Καὶ ἄς εἶπε ὅτι ἡ ἐκ τῆν ἐργάταν τῆν ἐργάταν,
 ὑπῆρτοῖς ἀνσις ὅπου τὴν περιπατῆσιν, ἄς ἀνε
 κλάλι τον χαρῆν. ἡ δὲ πλατῆ ἄς θρήνοισ καὶ
 κλαυθμοῖς καὶ ὀδυρμοῖς μεγάλους. Τοιοῦτον,
 ἡμεν ἐκ τῆν ἐργάταν τῆν ἐργάταν, ἐναυτ' ἐργάταν
 τῶν ὀυῶν. ἡ δὲ πλατῆ ἀέδ' ῥυχωρος, ἐναυτ'
 αἰωρὶς καλοσεως. Τοιοῦτον ἄς τῆν ἀνόν,
 ὅταν τὸν ἔδωκε τὸ αὐτοῦ ζουσι. λοιπὸν ἀφῆσε